

Arrest

nr. 77 120 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DE VELDE loco advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. Toen u nog een kind was, zou uw familie vanuit Kirkuk naar Erbil (Noord-Irak) verhuisd zijn naar aanleiding van een erfeniskwestie. U zou in Erbil zijn opgegroeid. U zou er tot het derde middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u beginnen werken zijn, ondermeer als timmerman, als kapper en als automechanici. In 1991, na de Koerdische opstand tegen het regime van Saddam Hussein, zou uw oudste broer (S.) uit Erbil zijn weggetrokken en naar Centraal-Irak zijn gevlucht. Uw familie zou sindsdien geen contact meer hebben gehad met (S.). Jullie zouden wel hebben vernomen dat hij werkte aan een checkpoint op de weg van Erbil naar Kirkuk. In augustus 2003 zou u van uw

jongere broertje hebben vernomen dat uw ouderlijk huis in Erbil was binnengevallen door een aantal woedende mensen. Uw jonger broertje liet u weten dat u diende onder te duiken omdat uw ouders vermoedden dat u door hun belagers werd gezocht. U zou onmiddellijk na dit nieuws zijn ondergedoken bij één van uw zussen die in de buurt van Erbil woonde. De echtgenoot van uw zus zou in de daaropvolgende dagen hebben geïnformeerd naar de situatie bij u thuis. Hij zou hebben vernomen dat jullie belagers familieleden zijn van "peshmerga's" (Koerdische strijders) die ten tijde van het regime van Saddam Hussein door uw oudste broer waren verklikt. De familieleden verweten uw broer dat hij verantwoordelijk was voor de folteringen en doodstraffen die deze peshmerga's zouden hebben ondergaan. Ze waren uit op wraak en ze viseerden u en uw broer (H.) omdat jullie op dat moment meerderjarig waren. Toen u dit nieuws had vernomen, zou u besloten hebben het land te verlaten.

Begin augustus 2003 zou u uit Erbil weggevlucht zijn om twee weken later in het Verenigd Koninkrijk aan te komen alwaar u een asielaanvraag indiende. U zou van augustus 2003 tot september 2009 in het Verenigd Koninkrijk gebleven zijn. Uw asielaanvraag werd er afgewezen en op 22 september 2009 werd u door de Engelse autoriteiten naar Irak teruggeleid, meerbepaald naar Erbil. U zou ongeveer zeven dagen in Erbil gebleven zijn om vervolgens verder door te reizen naar Kirkuk. Immers sinds 2007 of 2008 zouden uw ouders terug verhuisd zijn naar Kirkuk, enerzijds omwille van de problemen in verband met uw broer (S.) en anderzijds omdat de Koerdische autoriteiten Koerdische families, die oorspronkelijk afkomstig waren van Kirkuk, aanspoorde om terug te keren naar Kirkuk. In deze periode zou u vanuit Kirkuk wel op regelmatige basis naar Erbil zijn gereisd om er vertaalopdrachten uit te voeren. In januari 2011 werd uw jongere broer (R.) 's avonds beschoten door enkele onbekende personen, toen hij van zijn werk terugkeerde. Hij werd hierbij niet geraakt. Enkele dagen later zou uw andere broer (H.) zijn ontvoerd. Omdat leden van de 'Asayesh' (geheime dienst) de ontvoerders op heterdaad hadden betrapt, zou uw broer (H.) onmiddellijk zijn vrijgelaten. In deze periode zou uw familie zijn bijeengekomen. Jullie kwamen tot de conclusie dat u, (H.) en (R.) nog weren gevisieerd door de families van de slachtoffers van uw broer. Jullie besloten om het land te ontvluchten. Op 2 februari 2011 zouden jullie samen naar Zakhō vertrokken om van daaruit het land te ontvluchten. De smokkelaars beslisten om u eerst naar Turkije te laten reizen om vervolgens uw twee broers na te sturen. Sindsdien zou u evenwel niets meer hebben vernomen van uw twee broers. U vreest dat ze onderweg zijn omgekomen. Op 14 februari 2011 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. U verklaarde dat de oorzaak van uw problemen waardoor u begin februari 2011 uit Irak bent gevlucht dezelfde is als de reden waarom u destijds in 2003 naar het Verenigd Koninkrijk bent gevlucht (zie gehoorverslag CGVS, vraag 70). Dient evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht, noch aan de problemen die u in 2003 zou hebben gekend, noch aan de problemen die u in 2011 zou hebben gekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legde u over de problemen van 2003 weinig overtuigende verklaringen af. Zo is het opvallend dat alleen u, van de hele familie, besloot om onmiddellijk te vluchten nadat jullie huis in augustus 2003 was bestormd door een aantal woedende familieleden van peshmerga's die ten tijde van het regime van Saddam Hussein door uw broer (S.) zouden zijn verraden. U verklaarde dat deze personen wraak wilden nemen op uw familie omwille van het verraad van (S.). U lichtte toe dat u samen met uw broer (H.) de enige twee volwassen mannen waren. De rest van uw broers zouden in 2003 nog kinderen geweest zijn. U voegde er nog aan toe dat uw zussen niet werden gevisieerd, net zo min als uw vader aangezien deze laatste een "oude man" was. Op de vraag waarom (H.) dan niet mee is gevlucht, gelet op het feit dat hij net zoals u in 2003 reeds meerderjarig was, antwoordde u dat hij ook van plan was om het land te verlaten, maar hij zou eerst een tijdje ondergedoken geleefd hebben om dan vervolgens te verhuizen naar Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98-99). Deze vage uitleg over uw broer (H.) en waarom hij niet mee zou zijn gevlucht, kan niet overtuigen.

Verder legde u ook incoherente verklaringen af over de chronologie van de feiten. Er werd u gevraagd uw problemen van 2003 toe te lichten in chronologische volgorde. U verwees naar de bestorming van jullie huis waarvan uw broer (He.) u op de hoogte kwam brengen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 72-74). Deze vond plaats begin augustus 2003 (zie gehoorverslag CGVS, vragen 68 en 97). Toen u later tijdens het gehoor werd gevraagd waarom de familieleden van de slachtoffers van uw broer jullie niet eerder hadden lastig gevallen, hoewel zij volgens u al lang op de hoogte waren van de activiteiten van uw broer (S.) ten dienste van het regime van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS, vragen 122-123), antwoordde u plots dat jullie huis ook reeds vóór 2003 al een keer was bestormd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 124 en 125). U werd erop gewezen dat u eerder had nagelaten naar dit element te verwijzen hoewel u duidelijk was gevraagd om uw probleem toe te lichten en te beginnen bij het begin. Opnieuw wijzigde u uw verklaringen. U liet optekenen dat u zich had

vergijst: "het was niet vóór 2003, het was in 2003 vlak voor mijn vertrek. Toen de mensen vaststelden dat de peshmerga's niet opraden, hebben ze ons huis belaagd" (zie gehoorverslag CGVS, vraag 126). U werd vervolgens opnieuw gevraagd waarom uw familie dan niet vóór 2003 werd lastig gevallen door de familieleden van de peshmerga's, gelet op het feit dat deze familieleden al lang vóór 2003 op de hoogte waren van de activiteiten van uw broer (S.) ten voordele van het Baathregime. U verklaarde nu - geheel in strijd met uw eerdere verklaringen - dat de familieleden van de slachtoffers niet wisten dat uw broer Koerden had verklikt (zie gehoorverslag CGVS, vraag 128). Uw verklaringen in dit verband zijn allerm minst coherent te noemen.

Vervolgens verklaarde u dat uw ouders in 2003 een politieverklaring hadden bekommen waarin was geschreven dat uw broer werkte aan het 'checkpoint' van Erbil, dat hij geheime informatie had doorspeeld aan de autoriteiten van het regime van Saddam Hussein en dat er meer dan vijf klachten tegen hem waren ingediend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 79, 80 en 83-85). Deze politieverklaring zou intussen verloren zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 77, 78 en 88). Op de vraag of u nog een afschrift van deze politieverklaring kan bekommen, antwoordde u laconiek dat dit onmogelijk is. Verder lichtte u nog toe dat u momenteel geen contact meer heeft met uw familie en ook dat in het geval een dergelijk document zou kunnen worden bekommen, het nog heel moeilijk is om dit hier in België te krijgen. U verwees in dit verband naar het feit dat u originele documenten had laten overkomen vanuit Irak maar dat deze wellicht onderweg verloren zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 89-91). Wat er ook van zij, u leek niet bepaald erg bereidwillig te zijn om in dit verband enige stappen te ondernemen. Dit ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Maar er is meer: van 2003 tot 2009 zou u in het Verenigd Koninkrijk hebben verbleven. Er werd u gevraagd of u in deze periode heeft geïnformeerd naar uw problemen in Irak. U bevestigde dit, maar u verklaarde dat uw familie u helemaal niets verteld heeft over wat er in deze lange periode is gebeurd aangaande uw/hun situatie. U lichtte toe dat er volgens u veel incidenten zijn gebeurd in deze periode, maar ook dat uw familie u hiermee niet wilde opzadelen. Aldus heeft u niet het minste idee van wat er zich allemaal heeft afgespeeld gedurende de zes jaar dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef (zie gehoorverslag CGVS, vragen 140, 141). Dit is op zijn zachtst gezegd erg opmerkelijk. Immers vanaf 2009 keerde u terug naar uw familie in Irak. Het is weinig geloofwaardig dat u nog vóór uw terugkeer en ook zeker na uw terugkeer naar Irak niet in detail heeft geïnformeerd naar mogelijke incidenten die zich in de periode 2003-2009 hebben afgespeeld, temeer daar al vlug bleek dat uw problemen van 2003 anno 2009 nog steeds actueel waren. Het zou aldus plausibel zijn mochten er zich tussen 2003 en 2009 bijkomende incidenten hebben voorgedaan. Dat u hierover zelfs niet de minste vraag heeft gesteld bij uw terugkeer is volstrekt ongeloofwaardig. U antwoordde hierop dat u wel verscheidene malen had geïnformeerd bij uw familieleden, maar zij zouden u niets willen zeggen hebben uit angst dat u anders de problemen misschien zou doen escaleren. Dit is toch wel een eigenaardige uitleg. U liet nog optekenen dat u over deze lange periode enkel te weten was gekomen dat er op een gegeven moment iemand een steen tegen de rug van uw vader had geworpen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 142-145). Deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Hiertegenover staat dat u bijvoorbeeld niet weet wat de concrete aanleiding was voor uw ouders om in 2007 of 2008 van Erbil naar Kirkuk te verhuizen. U liet in dit verband enkel vaagweg optekenen dat het te maken had met de problemen van uw broer (S.), maar u kende geen verdere details en heeft hiernaar blijkbaar niet geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 146, 147). Uw geloofwaardigheid wordt in ernstige mate ondermijnd door uw gebrek aan kennis over deze fundamentele zaken met betrekking tot uw persoonlijke problemen.

Aangezien uw asielrelaas met betrekking tot de feiten van 2003 allerm minst kan overtuigen, kan evenmin voldoende geloof worden gehecht aan uw asielrelaas met betrekking tot de feiten van 2011. U verklaarde immers dat de oorzaak van uw problemen anno 2011 dezelfde is als die van 2003. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de feiten van 2011 verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

U verklaarde dat eerst uw broer (R.) in januari 2011 was beschoten en dat enkele dagen later uw andere broer (H.) werd ontvoerd. Er werd u gevraagd waarom uw broer (R.) dan niet Irak is ontvlucht in 2011 terwijl hij diegene was die in tegenstelling tot uzelf wel degelijk werd aangevallen en beschoten. U verklaarde dat na de beschieting van (R.) jullie met de familie zijn samengekomen. Jullie kwamen tot de conclusie dat jullie nog steeds werden gezocht en dat het aldus beter was dat uzelf, (R.) en (H.) het land zouden verlaten. Jullie zouden samen naar Zakho gereisd zijn. In Zakho zouden de smokkelaars beslist hebben dat u eerst naar Turkije diende te reizen waarna uw broers (R.) en (H.) zouden worden nagestuurd. Toen u later echter in België was aangekomen, zou u contact hebben opgenomen met uw zus en zij zou u huilend hebben gezegd dat ze geen nieuws meer had vernomen van (R.) en (H.). U zou vervolgens nog geprobeerd hebben om te informeren bij de smokkelaars. Deze zouden u hebben laten weten dat uw broers nog onderweg waren. Toen u later opnieuw probeerde contact op te nemen, zou u geen gehoor meer hebben gekregen. U vermoedt dat uw beide broers onderweg om het leven zijn

gekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155-164). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken over de reis naar België iets heel anders verklaarde, namelijk dat u alleen bent gereisd (zie gehoorverslag DVZ, vraag 34) en ook dat uw broers (R.) en (H.) zich nog in Kirkuk bevinden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 30). Deze verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dan ook flagrant in strijd met uw verklaringen op het CGVS.

Bovendien legde u voor het CGVS een kopie van een verklaring van de "muqtar" (wijkverantwoordelijke) van uw woonplaats in Kirkuk voor. Hierin staat geschreven dat u zou zijn bedreigd door "een gewapende groep en zijn eigen broer (S.) en daarom zijn ze gevlucht naar Erbil en dan naar het buitenland en daardoor is hun voedselaandeel geannuleerd" (zie gehoorverslag CGVS, vraag 169). Aangezien u eerder niet had gesproken over een bedreiging, werd u gevraagd wanneer dit dan precies heeft plaatsgevonden. U antwoordde dat met deze schriftelijke verklaring het volgende werd bedoeld: "ik bedoelde daarmee dat die mensen naar mijn huis zijn gekomen zagezegd voor een vertaalopdracht en dat ik mij hierdoor bedreigd voelde". U werd erop gewezen dat deze interpretatie van u niet direct kan worden afgeleid uit de bewoordingen die de muqtar heeft gebruikt. U antwoordde hierop dat u wel degelijk werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 169-172). Uw uitleg kan opnieuw niet overtuigen aangezien volgens het document van de muqtar de bedreiging uit een andere hoek kwam. Verder is het zeer opmerkelijk dat er in deze verklaring enkel wordt verwezen naar een bedreiging die u zou hebben ondergaan en niet naar de veel zwaarwichtige feiten die uw twee broers zouden zijn overkomen. Immers er wordt met geen woord gerept over de beschieting waarvan uw broer (R.) het slachtoffer is geworden en evenmin over de ontvoering van uw broer (H.). U antwoordde hierop enkel dat jullie deze feiten over uw twee broers niet hadden doorgegeven en ook dat u voorlopig geen andere documenten heeft die de feiten die uw broers zijn overkomen, kunnen staven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 173, 174). Uw verklaringen kunnen andermaal niet overtuigen en stroken niet helemaal met het document dat u neerlegde. Dit betekent ofwel dat u niet de waarheid spreekt of dat het door u neergelegde stuk niet authentiek is.

Uw asielaanvraag wordt omwille van bovenstaande redenen in een bedrieglijk daglicht gesteld. U heeft uw vrees voor vervolging omwille van het verleden van uw broer Safin geenszins aannemelijk gemaakt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel kopieën (van slechte kwaliteit) voor van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw voedselkaart, de identiteitskaart van uw vader en de verklaring van de muqtar waarvan hierboven sprake is. U legt geen originele documenten voor waardoor de herkomst en authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan. Overigens staan uw persoonsgegevens en die van uw vader hier niet ter discussie. De kopie van de verklaring van de muqtar heeft dan ook enkel bewijswaarde in het geval het wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling volstaat echter niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vóór 2003 in Erbil (Noord-Irak) bent opgegroeid. U ging er naar school en u heeft er gewerkt. Bovendien heeft u er samen met uw familie altijd op legale wijze kunnen verblijven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 27 en 37). Ook toen u in 2009 naar Irak werd teruggeleid door de Engelse asielinstanties kon u legaal en zonder problemen in Erbil verblijven. U zou omwille van de problemen met uw broer (S.) uit Erbil zijn weggetrokken en naar Kirkuk zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 39 en 40). Omwille van de hierboven uiteengezette redenen wordt evenwel geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u moeilijkheden hebben gekend in Erbil door de activiteiten van uw broer (S.). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u naar Kirkuk zijn verhuisd uit veiligheidsoverwegingen. U kon trouwens zelfs niet toelichten waarom uw ouders, reeds voor uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk, naar Kirkuk waren vertrokken waardoor ook hun 'gedwongen' verhuis zeer twijfelachtig is. U werd er trouwens op gewezen dat het erg opmerkelijk is dat men vanuit een relatief stabiele regio als Noord-Irak vlucht naar een onveiligere regio in Centraal-Irak om daar zijn leven in veiligheid te brengen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 41). Er is dan ook geen voor het CGVS bekende reden waarom u niet verder in Erbil (Noord-Irak) zou kunnen verblijven. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stuurt per aangetekend schrijven van 9 maart 2012, aldus na de sluiting van de debatten op 23 februari 2012, *“alsnog enkele belangrijke stukken”* op en vraagt om hiermee rekening te houden bij de beoordeling van onderhavig dossier.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat, indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908). De bijgebrachte extra stukken, die bovendien onvertaalde faxkopieën in het Arabisch behelzen, werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten op 23 februari 2012. Derhalve worden zij, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker stelt tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een plausibele verklaring te hebben gegeven voor het feit dat enkel hij vluchtte in 2003. Hij legde uit dat in zijn cultuur enkel volwassen mannen worden verantwoordelijk gesteld en slachtoffer worden van wraak. Tevens haalde hij aan dat oude mannen ook nooit geïmigreerd worden. Daarom werden enkel de twee meerderjarige zonen op dat moment geïmigreerd. Zijn broer H. vluchtte uiteindelijk niet maar leefde lange tijd ondergedoken. Dit doet geen afbreuk aan verzoekers asiolverhaal.

De motivering dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van de feiten wijt verzoeker eraan dat de dossierbehandelaar hem onder druk plaatste door de vraag vaak te herhalen waarom hun huis niet eerder werd belaagd ondanks dat hij steeds een duidelijk antwoord gaf. Verzoeker legde uit dat sommige mensen voor de belaging van hun huis in 2003 reeds wisten wat zijn broer deed doch wees erop dat de peshmerga toen niets ondernamen daar er geen bewijzen waren. Verzoeker gaf echter aan dat er een incident plaatsvond voor 2003 toen enkele misnoegde burgers naar het huis kwamen. Dit volgde op een gegeven dat verzoeker ook meermaals herhaalde, namelijk dat de peshmerga in het bezit kwamen van bewijzen. Hierdoor wordt de verwarring in het interview verklaard.

Verzoeker gaf aan dat er, wanneer hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef, een incident plaatsvond waarbij zijn vader werd bekogeld met een steen. Tevens stelde hij regelmatig bij zijn familie te hebben geïnformeerd naar mogelijke incidenten maar dat zijn familie hem niet ongerust wilde maken en daardoor niet op de hoogte wilde houden.

Daar, gelet op het voorgaande, niet lichtzinnig kan besloten worden tot het niet-aanvaarden van verzoekers asielfreelaas betreffende de feiten van 2003, moeten de feiten van 2011 serieus worden genomen. Het CGVS haalt voorts maar één ander argument aan waarom de feiten van 2011 niet geloofwaardig worden geacht. Het CGVS dient echter duidelijk te motiveren waarom verzoekers asielaanvraag, zoals gebaseerd op de nieuwe elementen van 2011, negatief beantwoord wordt.

Inzake zijn reis naar België betoogt verzoeker dat zijn verklaringen wel met elkaar te verzoenen zijn in het licht van zijn andere verklaringen gedurende het interview. Hij besloot samen met zijn broers R. en H. te vluchten en zij vluchtten samen naar Zakho. De smokkelaars besloten dat hij eerst de grens diende over te steken en verzekerden hem dat zijn broers achterna zouden komen. Dit gebeurde nooit en verzoeker heeft, net als zijn zus in Irak, tot op heden geen nieuws van zijn broers. Gezien de feiten is het niet vreemd dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde alleen te hebben gereisd. Verder is het niet vreemd dat hij eerst aangaf dat zijn broers nog in Irak waren daar hij hen daar voor het laatst zag. Later tijdens het gehoor stelde verzoeker dat zijn broers waarschijnlijk omkwamen tijdens hun

vlucht doch dit is een persoonlijke gevolgtrekking. Het is niet vreemd dat hij eerst aangaf te denken dat zij in Irak waren vanuit de hoop dat zij niet zijn overleden maar in Irak verblijven.

Verzoeker stelt inzake de subsidiaire beschermingsstatus dat hij niet in Erbil maar in Kirkuk is geboren en er de eerste jaren opgroeide. Bovendien keerde hij na terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk terug naar het ouderlijk huis in Kirkuk. Ook zijn ouders moesten in Kirkuk gaan wonen door de problemen ingevolge het werk van verzoekers broer. Gezien zijn familie door de omstandigheden gedwongen werd terug te keren naar Kirkuk, verzoeker aldaar is geboren en hij omwille van dezelfde redenen als zijn familie niet in Erbil kan blijven, moet de situatie in Kirkuk beoordeeld worden.

Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de chronologie van de feiten die hem er in 2003 toe zouden hebben aangezet het land te verlaten. Wanneer aanvankelijk werd gevraagd om zijn problemen van in 2003 te beschrijven en werd toegevoegd: "*begin bij het begin*", verwees hij naar het feit dat het huis werd bezocht door vreemden en dat zijn broer hem dit kwam melden (administratief dossier, stuk 3, nr.72-74). Hij situeerde dit voorval twee tot drie dagen voor zijn vertrek uit Irak, begin augustus 2003 (*ibid.*, nr.68, 97). Even verder verklaarde hij echter dat de mensen ook reeds voor de val van het regime en voor 2003 op de hoogte waren van de werkzaamheden van zijn broer, klacht indienden tegen zijn broer en informatie doorgaven aan de peshmerga. De peshmerga ondernamen echter niets omdat zij geen bewijs hadden (*ibid.*, nr.122-123). Gevraagd of dit de reden was waarom de mensen hen voor 2003 niet lastig vielen, antwoordde verzoeker daarna spontaan: "*Ja eigenlijk hebben ze ook toen al ons huis belaagd*". Vervolgens gevraagd: "*Dus ook voor 2003?*", antwoordde verzoeker: "*Ja voor de val hebben ze ons huis ook belaagd alleen niet met steun van de peshmerga's*" (*ibid.*, nr.124-125). Wanneer vervolgens erop werd gewezen dat hij hiernaar niet had verwezen wanneer hem eerder werd gevraagd naar het begin van zijn problemen, wijzigde verzoeker zijn verklaringen opnieuw en stelde hij: "*Nee ik vergis me het wa(s) niet voor 2003, het was in 2003 vlak voor mijn vertrek, toen de mensen vaststelden dat de peshmerga's niet optraden hebben ze ons huis belaagd*". Hij ontkende

daarna nogmaals uitdrukkelijk dat hij voor 2003 problemen had gekend (*ibid.*, nr.126-127). Wanneer opnieuw werd gevraagd waarom de mensen hen dan niet eerder lastig vielen, verklaarde hij dit door te stellen dat de mensen niet zouden hebben geweten dat zijn broer Koerden verklikte, hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen (*ibid.*, nr.128). Dat de voormelde vaststellingen te wijten zijn aan de vraagstelling of aan verwarring kan niet worden aangenomen. De vraagstelling geschiedde in duidelijke bewoordingen en verzoekers antwoorden zijn niet voor interpretatie vatbaar. Het was echter verzoeker die, naar gelang de gestelde vragen, herhaaldelijk zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen aanpaste en wijzigde, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ter zake ernstig ondergraaft.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip waarop de belaging van zijn huis zou hebben plaatsgevonden. Wanneer hier rechtstreeks naar werd gevraagd, stelde hij immers, en dit ondanks dat uit zijn hoger aangehaalde aanvankelijke verklaringen duidelijk kon worden afgeleid dat deze zou hebben plaatsgevonden begin augustus 2003: *"Ik weet het niet precies het was vlak na het WK"* (*ibid.*, nr.129). Wanneer erop werd gewezen dat in een oneven jaar geen WK wordt georganiseerd, antwoordde hij dat de belaging van zijn huis plaatsvond in 2002 om, na lang nadenken, opnieuw aan te geven dat het in augustus 2003 was. Gevraagd of hij zich dus had vergist en of het niets te maken had met het WK, kwam hij daarna niet verder dan te stellen: *"Ik lieg echt niet maar ik wil niet zomaar 'ik weet niet antwoorden' en het is allemaal lang geleden"* (*ibid.*, nr.130-132).

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker inzake zijn problemen van 2003 weinig overtuigende verklaringen aflegde. Het is immers opvallend dat enkel verzoeker besloot om onmiddellijk te vluchten nadat het huis in 2003 zou zijn bestormd, en dit ondanks dat zijn hele familie werd geïnterviewd. Verzoeker herhaalt in deze de verklaringen die hij aflegde bij het CGVS en die tevens worden aangehaald in de bestreden beslissing, doch zijn vage uitleg over zijn broer, die op het ogenblik van de feiten in 2003 net als hem meerderjarig was en tevens van plan was het land te verlaten, alsmede over de redenen waarom deze niet mee vluchtte kan niet overtuigen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, die met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij geen medewerking aan de dag legde om te trachten documenten te bekomen ter staving van zijn relaas en meer bepaald inzake de politieverklaring die zijn ouders zouden hebben bekomen. Verzoeker laat deze vaststelling volledig ongemoeid. Op verzoeker rust de plicht tot medewerking, die onder meer inhoudt dat hij in de mate van het mogelijke zijn relaas dient te staven met beschikbare documenten.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden motivering, dat hij kennelijk onwetend bleek over de evolutie van zijn problemen, deze van zijn familie en de situatie in Irak gedurende de zes jaren die hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef van 2003 tot 2009. Hij verklaarde dat zijn familie hem niets vertelde over wat er in deze lange periode is gebeurd aangaande zijn of hun situatie. Volgens verzoeker zouden er veel incidenten zijn gebeurd doch wilde zijn familie hem hiermee niet opzadelen. Hij bleek er aldus niet het minste idee van te hebben wat zich allemaal afspeelde in Irak gedurende de jaren die hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Dit is uiterst opmerkelijk daar verzoeker in 2009 terugkeerde naar zijn familie in Irak. Dat hij zich noch voor, noch na zijn terugkeer in detail zou hebben geïnformeerd naar mogelijke incidenten tussen 2003 en 2009 is, te meer daar al snel zou zijn gebleken dat zijn problemen van in 2003 nog actueel waren, niet aannemelijk. Hij liet nog optekenen dat het enige dat hij over deze lange periode te weten zou zijn gekomen was dat iemand een steen tegen de rug van zijn vader zou hebben geworpen. Voor het overige wist hij over deze periode niets te vertellen. Zo wist hij bijvoorbeeld niet wat de concrete aanleiding zou zijn geweest voor zijn ouders om in 2007 of 2008 van Erbil naar Kirkuk te verhuizen. Verzoeker beweerde dat zijn familie hem niets wilde zeggen omdat zij schrik hadden dat het probleem zou escaleren doch deze uitleg noch de uitleg van in het verzoekschrift, als zouden zij hem niet ongerust hebben willen maken, kan overtuigen. Dat zijn familie hem zulke informatie zou weigeren te verstrekken is immers niet plausibel. Het betreft informatie die essentieel is voor verzoeker om het risico op vervolging in zijn hoofde in te schatten. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker en zijn broer de enige twee familieleden zouden zijn geweest die aanvankelijk werden geïnterviewd en dat verzoeker de enige persoon was die hierdoor het land zou hebben ontvlucht, zodat aangenomen kan worden dat hij de persoon bij uitstek was voor wie deze informatie van vitaal belang was. Tevens kan redelijkerwijze worden verwacht dat, zelfs indien zijn familie weigerachtig zou zijn geweest om hem te informeren omtrent het voorgaande, verzoeker, indien deze daadwerkelijk de aangevoerde problemen zou hebben ondervonden, ernstige pogingen zou hebben ondernomen om van hen toch de nodige informatie los te krijgen en zich daarbij niet zou hebben laten afschepen.

Dient verder te worden opgemerkt dat verzoekers houding na zijn terugkeer naar Irak onverenigbaar is met de aangehaalde problemen in Erbil in 2003 en met zijn beweringen dat zijn ouders slachtoffer werden van vele incidenten tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, dat zijn ouders ingevolge de problemen in verband met de werkzaamheden van zijn broer gedwongen zouden zijn geweest te verhuizen van Erbil naar Kirkuk en dat er nog aanwijzingen waren dat verzoeker werd gezocht ingevolge de werkzaamheden van zijn broer. Verzoeker verklaarde immers dat hij na zijn terugkeer op en af ging naar Erbil om er te gaan werken en gaf ook in de vragenlijst aan: *“Na repatriëring heb ik verbleven in Irak in Kirkook, ik ging elke dag naar mijn werk in Arbil met de auto”* (*ibid.*, nr.153; administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.3). Indien verzoeker daadwerkelijk in 2003 het land zou zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens problemen in Erbil, zich aldaar nog vele incidenten voordeden waardoor zijn familie omstreeks 2008 Erbil moest verlaten en er nog aanwijzingen waren dat hij werd gezocht, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Irak dagelijks met de wagen naar Erbil zou begeven en daar zijn beroep zou uitoefenen.

Bij het CGVS beweerde verzoeker bovendien in 2011 opnieuw het land te zijn ontvlucht omdat zijn broer R. werd beschoten, omdat zijn broer H. werd ontvoerd en omdat hij nog indicaties had dat hij werd gezocht en hoorde dat mensen bij zijn zus kwamen informeren of hij wilde werken als vertaler, daarbij vermeldend dat zij kwamen vanwege zijn broer S. Verzoeker situeerde voorts de moordpoging op zijn broer R. in januari 2011, twee dagen voor de ontvoering van zijn broer H. De ontvoering van H. plaatste hij ongeveer twee weken voor zijn vertrek uit Irak en diens vrijlating ongeveer twee dagen voor zijn vertrek. Voorts preciseerde hij nogmaals dat hij besloot te vluchten naar aanleiding van de beschieting, de ontvoering en de indicaties dat hij werd gezocht (administratief dossier, stuk 3, nr.56, 145, 149, 158-161). De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt daarbij echter op fundamentele wijze ondermijnd omdat verzoeker in de vragenlijst van het CGVS nergens ook maar enige melding maakte van de voormelde kernelementen in het relaas zoals uiteengezet tijdens het gehoor. In de vragenlijst gaf hij slechts aan: *“Een buur zei mij dat ik gevolgd werd en in de gaten gehouden werd. Mijn vader zei dat ik beter opnieuw het land zou verlaten”*. Tevens stelde hij, gevraagd waarom zijn leven in gevaar is: *“Omdat we denken dat de achtervolging ofwel te maken heeft met het feit van vroeger, met mijn broer die lid van van Ba’at ofwel met het feit dat ik voor Engels mensen werkte als tolk”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.3). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas als de moordpoging op zijn broer R. en de ontvoering van zijn broer H. in deze vragenlijst zou vermelden, te meer daar deze elementen volgens zijn verklaringen bij het CGVS de kern uitmaakten van zijn asielrelaas, van doorslaggevend belang waren en onmiddellijk en rechtstreeks ten grondslag lagen van zijn vertrek uit Irak. Bovendien liet verzoeker niet enkel na deze beweerde feiten aan te halen in de vragenlijst, doch ontkende hij tevens uitdrukkelijk dat hij, naast de hoger aangehaalde problemen, met name het gegeven dat hij zou hebben gehoord van een buur dat hij in de gaten werd gehouden, in zijn land van herkomst nog andere problemen kende met autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (*ibid.*).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt nog verder ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake zijn reisweg. Bij het CGVS verklaarde hij, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen dienaangaande, dat ze zouden hebben besloten dat hijzelf, zijn broer H. en zijn broer R. het land moesten verlaten. In Zakho, waar zij samen naartoe reisden, zou de smokkelaar hebben besloten dat verzoeker eerst diende door te reizen en dat zijn broers zouden achterna komen. Sindsdien zou verzoeker noch zijn zus iets van zijn broers hebben vernomen. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker voormelde verklaringen. Deze kunnen echter niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. Niet alleen maakte hij in de vragenlijst, zoals reeds hoger aangegeven, nergens enige melding van de vermeende problemen van zijn broers noch van enige noodzaak in hun hoofde om het land te verlaten, doch tevens verklaarde hij bij de DVZ op spontane wijze: *“Er reisde niemand mee, ik was alleen”*. Verder gaf hij bij de DVZ, gevraagd naar hun adres, eenduidig aan dat zijn broers H. en R. beide in Kirkuk verbleven (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.30, 34). De uitleg die verzoeker hiervoor biedt kan niet worden aangenomen. Evenmin is het geloofwaardig dat hij, indien hij zijn broers onderweg uit het oog zou zijn verloren en daarna nooit meer iets van hen vernam,

hiervan geen melding zou maken wanneer hem werd gevraagd naar hun adres doch integendeel eenduidig zou aangeven dat zij in Kirkuk verbleven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 16: documenten). Verzoeker legt van geen van deze stukken de originelen voor doch brengt enkel kopieën bij. Hieraan kan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde worden toegekend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaas, dient te worden opgemerkt dat hij, gelet op de sub 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, niet aantooft dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de situatie in Noord-Irak, en meer specifiek in Erbil, niet van die aard is dat aldaar voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Verzoeker betwist dit niet en brengt geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde informatie. Derhalve toont hij niet aan dat de situatie in Noord-Irak beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij voor 2003 opgroeide in Erbil in Noord-Irak, dat hij daar naar school ging en er werkte. Voorts heeft hij er samen met zijn familie altijd op legale wijze kunnen verblijven. Tevens blijkt uit deze verklaringen dat hij ook na zijn terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk legaal in Erbil kon verblijven doch dat hij hier zou zijn weggetrokken en naar Kirkuk zou zijn verhuisd omwille van de problemen in verband met het werk van zijn broer S. Gelet op het gestelde sub 2.4. kan aan deze problemen echter geen geloof worden gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker ingevolge deze problemen niet in Erbil kan blijven. Daarenboven beschikt verzoeker nog over verscheidene familieleden in Erbil en Noord-Irak (administratief dossier, stuk 3, nr.50). Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker kan terugkeren naar Erbil, alwaar in zijn hoofde geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS